

1

Dotáhnu Starovi podbřišík a on vztekle sklopí uši dozadu. Už se po mně sice dlouho neohnal, ale stejně ho radši po očku sleduju. Ze začátku, když jsme si ho přivezli, mě několikrát kousl a já pak měla na ruce ještě dlouho modřiny. Tomu bych se teď chtěla vyhnout.

„Ani to nezkoušej,“ zasyčím na něj.

Star okamžitě zbystří a najednou vypadá jako nevinnost sama. Ale v očích mu tančí rozpustilé ohníčky.

„Ty rošťáku jeden,“ řeknu něžně a podrbu ho na hlavě.

„To mluvíš se mnou?“ ozve se z Olleho boxu.

Nestává se zrovna moc často, že by si máma půjčila Lisina koně. Myslím, že jí připadá trapné se ptát. Ale tenhle týden

jsou podzimní prázdniny, které Lisa tráví se svojí mámou, a je jen ráda, že Olleho občas někdo projede.

Mít ve stáji společnost je vždycky zábavnější. Aspoň nejsem na všechno to hřebelcování a kydání sama. I když máma zrovna moc práce nezastane, většinu času jenom mele pantem. Od chvíle, co se s Lassem vrátili ze svatební cesty v Itálii, mluví pořád dokola jen o tom, jak to tam bylo úžasné. Už mi to její omílání začíná lézt na nervy. Navíc máme dennodenně k jídlu těstoviny.

Lasse je Lisin táta. Ze začátku jsme od něj měly s mámou pronajatý byt, ale potom se do sebe Lasse s mámou zamilovali, a tak teď bydlíme všichni čtyři spolu, v našem velkém červeném domě na Malinové stráni. Já s Lisou si zvykáme na to, že jsou z nás najednou něco jako sestry. Dá se říct, že jsem starší sestru vždycky chtěla, ale přijít k ní ve třinácti je trochu zvláštní.

„Říkám si, jestli by Lise vadilo, kdybych vzala Olleho na projížďku do lesa,“ nadhodí máma. „Moc ráda bych si trochu zaskákala.“

„Vzhledem k tomu, že tady Lisa není, ti to těžko může zakázat,“ odpovím.

„Tak to máš pravdu,“ přitaká máma se smíchem. „A ty jí to nevyzvoniš, vidě?“

Než vyrazíme, dáme si zahřívací kolečko na kolbišti. Přála bych si opravdový padok, ale zatím máme jen čtvercovou drá-

hu vytyčenou v každém rohu sloupkem. Lasse slíbil, že nám ji oplotí, ale on většinou s plněním svých slibů nespíchá, takže si na padok asi ještě počkáme.

Star je čilý jako vždycky. Jakmile ho patami pobídnu, hned chce vyrazit cvalem. Zato jízda na kruhu a obraty kolem předku ho šíleně nudí. Pokaždé hned začne zvedat čumák a vzpěčuje se.

„Nedej se, Kláro,“ volá máma. „Použij vnitřní holeň a nic mu nepovol.“

Většinou je fajn mít mámu, která se vyzná v koních. Takových se moc nenajde. Občas mám ale těch jejích dobře míněných rad po krk a přeju si, aby o jezdeckví nic nevěděla. Tátovi stačí předvést, že umím cválat, aby ho moje umění nadchlo. Zato udělat dojem na mámu je mnohem těžší.

S Ollem jim to sluší. Olle je sice pony, ale tak mohutný, že na mámu vůbec nevypadá malý. Klusá teď hezky na otěži se skloněnou hlavou, přesto mi nepřipadá ani z poloviny tak pěkný jako Star. Olle je úplně obyčejný kůň. Mírný, trochu nudný hnědák. Zato Star je každým coulem výjimečný.

Je šedivý, má malou, ušlechtilou hlavu a nohy jako strunky. Jeho vlnitá hříva je tak dlouhá, že mu sahá až po břicho, a ocas se mu vždycky po koupeli leskne jako stříbro. Chce se mi brečet štěstím pokaždé, když pomyslím na to, že je můj. Taková je to krása.

„Projedeme si překážkovou dráhu?“ zeptá se máma.

„Jasně,“ přikývnu.

Cestou k lesu šustí koním pod kopyty suché listí. Větve stromů jsou každým dnem holejší. Nastoupil opravdový podzim, a co nevidět se může objevit první sníh. Ohlédnu se přes rameno.

Náš velký červený dům stojí na kopečku, odkud svými četnými okny s bílými rámy a mřížkou shlíží na celou Malinovou stráň. Kaštan stojící vedle k němu natahuje své tlusté větve, jako by ho chtěl obejmout. Na zahradě roste několik třešní a spousta maliní. Uprostřed trávníku má máma záhonky, kde pěstuje brambory a plevel. Stáj stojí hned vedle. Připadá mi, jako bych tu žila odjakživa. Nejde mi do hlavy, že je to teprve rok a kousek, co jsme sem přišly. Na náš byt ve městě už si skoro nevzpomínám, a to jsem přitom celé stěhování obrečela.

Překážkovou dráhu jsme si s Lisou postavily letos na podzim. Pomáhal nám s tím můj spolužák Jonte se svým starším bráchou Peterem. Když jsem si trasu projížděla poprvé, připadaly mi překážky obrovské, ale už jsem si na ně zvykla.

„Jeď za mnou a dodržuj odstup,“ nabádá mě máma. „Kdybych náhodou spadla, nechci, aby mě Star pošlapal.“

Potom pobídne Olleho a vyrazí vstříc první překážce. Starovi není čekání vůbec po chuti. Netrpělivě pohazuje hlavou a poskakuje na místě.

„Uklidni se, ty trdlo,“ směju se a popustím otěže mezi prsty.

Další pokyn už Star nepotřebuje. Skokem se žene za Ollem.

Kolem nohou mu víří listí, a když se přeneseme přes první překážku, vyhodí nohama dozadu. Je to jen malý projev radosti a nijak mě to neděsí.

Máma přede mnou zdolává jednu překážku za druhou. Dlouhé, světlé vlasy vykukující pod helmou jí vlají ve větru. Olle skáče s klidem a rozvahou jako obvykle. Zato já musím Stara hlídat, protože se neustále potajmu snaží přidat do kroku. Nesnáší být poslední a nikdy se nevzdává, i kdyby únavou pletl nohama.

Procváláme zatačkou a já vím, že za ní čeká vodní příkop. Samotná zábrana není moc vysoká, ale stejně nahání strach, protože člověk po skoku přistane přímo do potoka. Star potřese hlavou, abych mu trochu popustila oteře. Už teď však běží až moc rychle a blížíme se k Ollemu čím dál víc.

Olle se přenese přes překážku a žbluňkne do potoka. Voda mu sahá po kolena. Na chvíli se zastaví a trvá několik vteřin, než se s mámou zase rozjedou. A těch pár okamžiků Starovi stačí, aby ho dohnal. Všechno se seběhne tak rychle, že nemám nejmenší šanci ho zastavit. Najednou vidím mámu s Ollem, a když Star přeletí přes překážku, je mi jasné, že dopadneme přímo na ně. Chytím ho oběma rukama za hřívu, pevně sevřu víčka a čekám katastrofu.

Ozve se dusot kopyt, mámin křik a do tváře mi vyšpláchne bahno. Star však cválá dál, takže nakonec opatrně pootevřu oči. Starovi se nějakým zázrakem podařilo změnit ve vzduchu

směr a doskočit vedle Olleho. Teď uhánějí bok po boku a Star odmítá pustit Olleho před sebe, i když tahám za otěže.

Máma se po mně ohlédně a přibrzdí Olleho, aby Star mohl jít do čela. Olle nikdy zbytečně nejančí a nevadí mu, když ho Star předběhne. Jakmile je Star první, zklidní se. Má totiž pocit, že vyhrál, a to mu stačí.

„Star je sice malý, ale je to pořádný bojovník,“ podotkne máma, když zvolníme.

„Je to nejlepší kůň na světě,“ odpovím a popleskám Stara po zpoceném krku.

„Udělal jste dobře, že jsme ho koupily,“ prohlásí máma spokojeně. „Kdo by to byl čekal?“

Máma mi vlastně původně žádného poníka kupovat nechtěla, protože jsme na to neměly peníze. Ale když Lasse požadoval Lise Olleho, narazily jsme na tomtéž místě i na Stara. Byl tak zubožený, že ho mámě nabídli skoro zadarmo a ona přijala.

Od té doby se stala spousta věcí a o Starovi už nikdo nemůže říct, že vypadá uboze.

Necháme koně klusat lesní cestou na volné otěži. Zpoza mraků vykukuje chladné podzimní slunce a kapky vody v mechu mezi stromy se pod jeho paprsky třpytí. Vzduch je průzračný tak, jak bývá jen na podzim, a mokré listí voní.

„Áááááááá!“ vyhrkne máma zničehonic. „Ježdění je tak prima. Kéž bych to mohla dělat častěji.“